

פרשת צו

אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה (ו, ו)

וברמב"ן כאן כתב דאף אם נכבתה אש מעליה עוברים הכהנים בלאו דלא תכבה. ובגמ' זבחים (צא, ב) אמרו דהמתנדב נסכים מביא נסכים ומזלפן ע"ג האישים, והקשו בגמרא והא קא מכבי ועובר על לא תכבה. ותירצו דאתי כשיטת רבי שמעון הסובר דדבר שאינו מתכוין מותר.

ולדברי הרמב"ן קשה דכיון דאפילו כבה מאליו עוברים הכהנים בלאו א"כ אינו ענין כלל לדבר שאינו מתכוין דהא היתר דדבר שאינו מתכוין יסודו במקום שצריך מעשה האדם בכדי להתחייב, דכל שאינו מתכוין אינו חשוב מעשה שלו אלא כנעשה מאליו ופטור, אבל אם בא שכבתה מאליו עוברים נמי בלאו, מה מהני שאינו מתכוין סו"ס כבתה האש.

וי"ל דבאיסור דאש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה נאמרו ב' דינים, חדא דאם כבתה כל האש שעל המזבח אפילו מאליו דאז עוברים הכהנים בלאו, ועוד דין נוסף נתחדש כאן דאסור לכבות אפילו גחלת אחת, ובאיסור זה אינו עובר אלא המכבה בלבד ולא שאר הכהנים. ולפ"ז הדברים מבוארים היטב, דהזלפת הנסכים ע"ג האישים בודאי אין בה בכדי לכבות לאש כולה, וכל הנידון בגמרא לא היה אלא לגבי כיבוי של גחלת אחת שעליה ישפוך את היין. וכיון שבדין כיבוי מקצת האש אינו עובר אלא המכבה בלבד, וא"כ גדר האיסור במעשה הכיבוי, לפיכך מהני מה שאינו מתכוין לכבות בכדי לפוטרו

מקור: קובץ שיעורים פסחים ס